

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis Sacramentalis

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt III. An Sigillum Confessionis obliget omni casu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

30 IO. MALDERI TRACTATUS
aliter videtur accipere, quàm quòd expletis
iniunctis pœnitentiis certiores fiant & con-
fidant sibi apud Deum esse remissa pecca-
ta. Et hic quidem sensus est Marci Antonij,
qui instar aranæ ex obscuris quibusdam
Veterum verbis, neglecta clara antiquitatis
sententia, venena sui erroris suxit. At quis
Veterum, quæso, potestatem remittendi pec-
cata Sacerdotibus datam à Christo his ver-
bis, *Quorum remisistis peccata, remittuntur
eis, &c.* aut, *Quæ solueritis super terram, erunt
soluta & in cælis*, ita accepit, vt remittere, sit
remissa ostendere; & in cælis remitti, in cæ-
lis sit remissa à Deo esse sibi persuadere?
Non hoc sensit Augustinus, qui propter Sa-
cerdotum absentiam deplorat aliquos hinc
discedere ligatos, Epistola 180. Quin &
ipsa Scriptura repugnat, quæ significat prio-
rem aliquo modo esse sententiam Sacerdo-
tum, qui in Apostolis hanc potestatem ac-
ceperunt, quàm sententiam cælestem; vt ad
arbitrium Sacerdotis, Dei quodammodò se-
quatur absolutio.

CAPVT III.

*An Sigillum Confessionis obliget
omni casu.*

CERTA est doctrina, omni omnino casu
obligare; imò istam obligationem à
Deo

Deo iniici Confessario quasi prius quam obliget pœnitentem ad plenè ei sua peccata aperienda. Quod adeò certum est, vt si peccatum habeas, quod existimes non celaturum hunc Cõfessarium, cuius solius nunc tibi est copia; istud hîc & nunc in Confessione celare possis. Imò verum esse existimo, quod Henriques monuit, illo casu omittenda peccata, non tantùm quæ pœnitenti, sed etiam quæ aliis, si detegantur, nocere in fama & rebus possent. Confirmatur, quia si aliquando licitum esset reuelare, deberet id fieri concurrente aliquo Dei præcepto quod præualeret. Atqui hoc fieri non potest, quia Deus non præcipit quæ inordinata sunt: atqui est inordinatum, per ea quæ homo scit vt Deus, velle succurrere periculis humanis: inordinatum etiam esset, per destructionem Sacramenti Pœnitentiæ velle succurrere necessitatibus nostris. Pro nullo ergo incommodo auertendo, pro nullo bono procurando, licet Cõfessario reuelare Secretum Confessionis, etiam si ea reuelatione possit totum mundum Christo lucrifacere, aut grauissimum damnum spirituale à tota Ecclesia vel Republ. auertere: etiam si illud tale esset quo omnes Sacerdotes & quo ipsa Confessio è medio tollerentur: etiam si Angelus de cælo aliter faciendum reuelaret, & Papa aliter iuberet

*Obligatio
Sigilli prior
quàm inte-
grè confi-
tendi.*

*Non cessas
umquam
Sigilli obli-
gatio.*

iuberet aut dispensaret. Est omnium Docto-
rum sententia; & si qui vel Theologorum
vel Canonistarum ab hac doctrina vel mi-
nimum declinare visi sunt, grauiter ij ab a-
liis semper sunt reprehensi: vtpote qui di-
xerunt posse hoc Secretum reuelari de li-
centia Episcopi, ad magnum Ecclesiæ peri-
culum auertendum, vt Altisiodorensis; aut
qui occultum impedimentum Matrimo-
nij, præsertim mortuo pœnitente, aut laten-
tem hèresim ex Confessione prodi posse di-
xerunt. Sanè ab omnibus reprehenditur iste
versiculus,

*Casus qui-
bus perpe-
ràm dixe-
runt aliqui
posse prodi
peccata
confessi.*

Heresis est crimen, quod nec Confessio celat.

Repreheni item sunt qui licitam reuelationem esse censuerunt in vtilitatem pœnitentis, quando ipsi id non fore ingratum, neque redditurum odiosam Confessionem putaretur.

*Moriendū
potius Sa-
cerdoti,
quàm re-
uelet Con-
fessionem.*

Nulla ergo casu licet reuelare Confessionem, etiamsi moriendum esset Sacerdoti: salus enim Christianorum pendet à Sacramento Confessionis; quod conseruari non potest, nisi seruato Sigillo. Et quidem pro scandalo vitando aliquando mors est opetenda, quia secundum ordinem charitatis oportet salutem spiritualem proximi præferre vitæ propriæ corporali. Pro scandalo tamen vitando rectè Gregorius c. Sacerdos, de

de Pœnitentia dist. 6. negat reuelari posse
 Confessionem. Quando autem Sacerdos
 interrogatur de peccato confessi, potest di-
 cere se nihil de eo scire; intelligendo suam
 responfionem, sicut interrogatio debebat
 intelligi, nimirum sic vt possit dicere. Incre-
 pandi etiam interdum sunt, qui talia inter-
 rogant, de sacrilega sua intentione; cùm
 intendant inducere Sacerdotem in pecca-
 tum maximum contra Religionem: quod
 locum magis habet quando rogant, vtrum
 hoc nouerit ex Confessione; quando au-
 tem interrogant Sacerdotem qui ex Con-
 fessione nouit, simpliciter, vtrum hoc noue-
 rit, petunt communicationem notitiæ pos-
 sibilem, ideoque rectè eis respondet se non
 nouisse, hoc est non habere cognitionem
 communicabilem. Quæ responfio etiam
 locum habet, quando interrogant, an ex
 Cõfessione nouerit: sed, vt dixi, tunc potius
 sunt increpandi, si Christiani sint. Quod
 alioqui prior responfio etiam tunc locum
 habeat, ostendo, quia in Confessione non
 omnia dicuntur eo modo, vt sub Sigillum
 cadant, vt patebit infra Cap. 15. Quando
 ergo interrogatur Sacerdos, vtrum hoc ex
 Cõfessione nouerit, potest sic accipere, quasi
 rogetur vtrum sic ex Confessione nouerit,
 vt liceat ei dicere hoc ipsum: & respondere
 C poterit

*Responfio
 interrogati
 de confessis
 sibi pecca-
 tis.*

poterit se non audiuisse in Confessione, ni-
mirum sic vt referre possit. Sunt tamen qui
putent, talem interrogantem non respon-
sione, sed obiurgatione semper esse exci-
piendum. Verùm coram Tyranno infideli
puto quòd etiam dicta responsione se posset
expedire. Nugnus in Suppl. q. 11. a. 1. dicit
sic interrogantem a systata interrogare: actu
enim exercito interrogat de iis solùm quæ
ab homine sciuntur vt homine, & actu signa-
to interrogat de iis quæ vt Deus nouit, ita
vt virtute quærat, num nouerit vt homo tan-
tùm, & simul vt Deus. Quare putat rectif-
simè ei responderi: Nescio, Non noui, &
Non audiui in Confessione, vtrobique in-
telligendo, eo modo quo proponis, qui con-
tradictionem inuoluit.

Quæres, Quid si Confessor audito ali-
quo peccato quod putat esse alicui reuelan-
dum, dicat, Nolo hoc accipere sub Sigillo;
an tunc desinat obligatio Sigilli. Respon-
deo: Nullo modo. Secus si ab initio dicat
se nolle audire pœnitentis Confessionem,
neque velle accipere sub Sigillo quæ dicitur
tunc enim vt non est facta Sacramentalis
Confessio, neque vlla eius pars inchoata,
non est locus Sigillo Sacramenti huius, vt
monuit Gerson Alphabeto 34. litera P. Exi-
stimo tamen posse esse locum secreto na-
turali

turali in tali casu. Ad demus quædam de hoc
infra Capite IX.

Quæri etiam hîc potest, quale peccatum
fit frangere Sigillum Confessionis. Respon-
deo, esse non solum mortale, sed inter mor-
talia valdè enorme, vt benè dicit Gerson in-
frà citandus Cap. XI. Habetque hoc notatu
dignum, quòd non excusetur à mortali cul-
pa per leuitatem materiæ, quando quòd re-
uelatum fuerit solum est veniale: quia et-
iam si esset leuis infamatio pœnitentis, non
est tamen leuis iniuria Sacramenti; quòd
extendendum est, siue dicat, & siue sciatur
se ex Confessione id dicere, siue non. In-
nocentius Tertius Serm. I. in Consecratione
Pontificis: *Caueat Sacerdos cui confitetur pec-
cator non vt homini, sed vt Deo, ne fortè post
confessionem auditam recordetur peccati: hoc
est, ne verbo vel signo innuat se scire delictum:
quia non dicitur, vt vitulus adducatur ad
ostium tabernaculi coram homine, sed coram
Domino. Grauius enim peccat Sacerdos qui
peccatum reuelat, quàm homo qui peccatum
committit.* Per imperfectionem tamen de-
liberationis excusetur à mortali, vt & alia
peccata, vt obseruat Siluius Suppl. q. I. I. a. I.
Ratio autem quare materiæ paruitas hîc
non excuset à mortali, est ea quam dedi-
mus I. 2. q. 88. a. 6. quòd paruitas materiæ

*Fractio Si-
gilli est
mortalis.*

*Non excu-
satur à
mortali
paruitate
materiæ.*

*Sed indeli-
beratione.*

non obstat quòd minùs hìc reperiatur integra ratio irreuerentiæ & offensionis Dei, sicut etiam fit in periurio assertorio, & similibus. Quod vt intelligatur, aduerto, arctam illam obligationem celandi peccata confessa, non esse in eo fundatam, quòd peccata quæ celantur sint magna; sed in eo potiùs, quòd res maximi momèti sit & prorsus necessaria, totum negotium Confessionis esse secretum. Alioqui si ex eo quòd paruæ culpæ sit peccatum quod reuelatur, colligere liceat etiam esse paruæ culpæ ipsam reuelationem, licebit etiam ex eo quòd nõ necessariò confiteamur venialia, inferre quòd ipsa confessa non necessariò celentur; aut ex eo quòd secretiores defectus corporis aut natalium in Confessione detecti non sint peccata, eosdem etiam non esse celandos. Quare non dubitauit Henriques dicere, contrariam sententiam non esse probabilem, cui libenter astipulor; præsertim cum reuelare Confessionem sit intrinsecè malum, & ex genere suo mortale: venialium autem Confessio sit absolutè Confessio, & eorum reuelatio in proposito sit absolutè reuelatio Confessionis; præsertim cum etiam vnus peccati venialis Confessio, sit absolutè Sacramentalis Confessio. Accedit, quòd venialia quædam certi status personas multum infamèt,

vt diximus de Iustitia & Iure Tractatu 6.c. 1. dub. 3. & Tract. 7.c. 1. dub. 9. & in Confessione non teneatur pœnitens statum suum semper indicare, vt dicemus Cap. 19.

Quæres, an sit mortale, si Confessarius reuelet vnum veniale ex Confessione, apud illos qui ignorant an ex Confessione an aliunde id sciat. Respondeo, esse: ita tenet Martinus Bonacina de Sacramentis disp. 5. sect. 5. puncto 1. n. 5. Secus dicendum si ipse Sacerdos tale quid dixerit indeliberatus, & non aduertens quòd istud habeat ex Confessione, vt patet ex dictis.

Nota tamen, si dubitet Sacerdos an in Confessione & in ordine ad clauis sibi aliquid dictum sit à pœnitente, teneri ad seruandum illud secretum sub Confessionis Sigillo. Est communis Doctorum, quos citat & sequitur idem Bonacina puncto 2. n. 4. præsumi enim debet in fauorem Confessionis & Pœnitentis, ne Confessio fiat odiosa. Rectè etiam obseruat idem Auctor ibidem puncto 4. n. 24. non posse Confessarios, qui eiusdem pœnitentis Confessionem audiuerunt, de peccatis eius tamquam Medici de morbo inter se conferre: esset enim fractio Sigilli, & reuelatio confessi.

Obiicies contra doctrinam iam traditam, solere Confessiones reuelari per Pœ-

nitentiarium, vt patet apud Socratem lib. 5. cap. 19. & Sozomenum lib. 7. cap. 16. & in Tripartita lib. 9. cap. 35. Respondeo cum Estio in 4. d. 17. illam reuelationem nunquam in vsu fuisse inuitis ipsis pœnitentibus; sed in casu obiecto, qui accidit tempore Nectarij Archiepiscopi Constantino- politani, potius inuito aut etiam nescio Pœnitentiarium, peccatrix pœnitens vitiata à Diacono, peccatum suum est publicè professsa. Quamuis & hoc obseruandum, Pœnitentiarium illum, vt multi obseruant, Præfectum pœnitentiæ publicæ fuisse, qui re communicata cum Episcopo discerneret quænam peccata pro pœnitentia publica facienda, & satisfactione Ecclesiæ essent publicanda, & publica pœnitentia expianda, quæ non. Ita tenet Valentia in 3. p. disp. 7. q. 9. p. 2. Existimo tamen, non omnes pœnitentes hunc Pœnitentiarium adiuisse, sed eos qui ita grauiter aut publicè peccassent, vt ad pœnitentiam publicam pro more qui tunc erat, fuerint inducendi, aut de quibus, an tales & quousque tales essent, poterat esse dubium. Ita tenent Lessius & Lensæus: item Bellarminus lib. 5. de Pœnitentia cap. 14. Verùm penes Lectorem liberum sit iudicium de ista re. Hoc solum certum habemus, non solere ex Confessione Sacramentali

*Nectarij
factū Pœ-
nitentia-
rium abro-
gantis ex-
plicatur.*

tali vniquam peccata reuelari populo, nisi de consensu confitentis. Teneamus etiam contra Calvinum, non abrogasse Nectarium Confessionem secretam. Reliqua quæ circa hanc historiam moueri possent, alterius sunt instituti. Quod tamen dixi, in scio Pœnitentiario mulierem fornicationem suam cum Diacono prodidisse, ita accipe: quòd quædam peccata sua iussa publicè fateri, hoc scandalosum iniussa prodiderit; Nectarium autem ideò sustulisse Confessionem publicam, quòd eius occasione, licet non per abusum Pœnitentiarij, scandalum istud accidisset. Sanè vel ex eo ipso facto constat, quàm sit necessarium Secreta Confessionis Sacramentalis occultari: sicuti enim publica Confessio abrogata est propter silentii peccati detectionem; ita etiam secreta Confessio facilè tolleretur non seruato Secreto.

Obiici etiam potest, Potamij Episcopi Braccarenfis confessionem fuisse reuelatam in Concilio Toletano decimo per fidelem Confessorem. Respondeo, esse mendum in Compendio Caranzæ, quod nonnullos decipit: vbi enim quidam legunt, *Tunc per fidelem Confessorem eius agnito quòd tactu femineo sorduisset*, legendum est non *Confessorem*, sed *Confessionem*: ipse enim Potamius suum delictum vtrò prius per schedulam ab-

sens, deinde viua voce coràm confessus est: de Confessore autem nulla fit mentio, neque in editione Vulgata, neque in editione Ioannis Garliæ.

Sigilli violatio ad quam peccati specie pertineat.

Quæres, ad quam speciem peccati pertineat violatio Sigilli. Respondeo, esse contra Religionem: quia est quædam profanatio Sacramenti, atque ita est sacrilegium. Est etiam cōtra fidelitatem, non seruare arcanum sibi commissum: vnde Sapiens dicit: *Qui autem fidelis est, celat amici commissum*, atque ita est quædam infidelitas. Est tertio contra charitatem: nemo enim vellet sua secreta ab alio detegi. Quarto, addunt quidam esse contra veritatem: sed hoc verum non esse, supra diximus. Quinto, est contra iustitiam; quia proximum infamat.

Cap. 2.

Quæres ex Angelo, an Sacerdos intelligēs ex Confessione fornicarij quòd in Ecclesia fornicatus sit, possit monere Ecclesiam esse pollutā. Respondeo: Ex Confessione ne hoc generatim dicat. Si sit omnino occulta pollutio, certum est esse tacendum; quia non indiget reconciliatione. Si non sit omnino occulta, sic saltem agat, vt non sciatur ex Confessione se negotio isti miscuisse, & omnino caueat ne indirectè prodat pœnitentem aut Confessionem.

Quæ-

Quæres, Quid si sub pœna excommunicationis præceptum sit ab Episcopo, ut si quis sciuerit auctore criminis alicuius, eum prodat, & Sacerdos ex Confessione sciuit Titium fecisse? Respondeo: Nullo modo potest eum prodere, ne quidem secreto reuelando Episcopo: quod valdè inconsideratè quosdam dixisse, meminit Glossa in c. Sacerdos, de Pœnitentia dist. 6.

CAPVT IV.

An possit Confessarius de consensu confitentis reuelare Confessionem.

CERTVM est posse; quia hæc obligatio celandi oritur quasi ex pacto generali, quod Deus voluit subesse in hoc Sacramento. Potest autem pars, cui ex pacto quis obligatur aliquid in sui fauorem facere aut omittere, relaxare illam obligationem; sicuti promissarius relaxat promissionis sibi factæ obligationem: neque tamen ideò definit esse Sacramentum Pœnitentiæ; quia, ut patet in Confessione & pœnitentia publica, si talis Confessio fieret ut Sacramentalis Confessio, & non tantum ut Satisfactio, potest hoc Sacramentum consistere sine perfecto tali secreto: neque est contra rationem Sacramenti, saltem quando consentit pœnitens;

C 5

nitens;